

PRVÁ KAPITOLA

LENA

Lena zľahka zaklopala dcére na dvere. O necelú hodinu čakal Kaylu dôležitý pracovný pohovor. Na rozdiel od iných pozícií, o ktoré sa dosiaľ uchádzala, mala táto práca potenciál, preto si nemohla dovoliť prísť neskoro. Vysokú školu dokončila už pred štyrmi mesiacmi, ale zatiaľ si nenašla zamestnanie a Lene s ňou dochádzala trpezlivosť.

Keď sa zvnútra ozval tlmený ston, stisla kľučku a s poľudovaním zistila, že dvere nie sú zamknuté. Opatrne ich pootvorila, nazrela dnu a neveriacky vypleštila oči. Na posteli vedľa jej dcéry ležal nahý mladík.

Kayla sa prudko posadila a rukami si zakryla obnažené prsia. „Mama! Čo to má, dopekla, znamenať?“

Lena stála vo dverách ako obarená, neschopná slova.

Mladík sa zošuchol z postele a vstal. Kým si zbieral oblečenie rozhádzané po podlahe, usilovala sa hľadiet na jeho telo iba od pásu nahor. Mal široké opálené plecia a ľavý biceps mu zdobilo tetovanie pierka s nápisom *Carpe diem*. Tvár mu zakrývala dlhá neupravená brada a na hlave mal viac vlasov než Lenin zlatý retriever chlupov na tele.

„Charles! Pod' sem!“ zakričala cez chodbu na manžela, ktorý sa holil v kúpeľni. „Musíme vyriešiť vážny problém!“

Kayla sa zakrútila do prikrývky. „Bože, mami!“

Lena si mladíka nevraživo premerala. „Nepoznám ťa, ale je nad slnko jasnejšie, čo tu stváraš. Ak nevypadneš z môjho domu, než narátam do troch, zavolám políciu.“

„Upokojte sa,“ zašomral svetlovlasý casanova, zatiaľ čo si navliekal boxerky. „Nezaťahujme do toho políciu.“

Keď sa prešmykol popri nej, ovanul ju pach alkoholu a cigariet. Vyrazila za mladíkom na chodbu a skríkla: „Neopováž sa tu ešte niekedy ukázať!“

Neznámy sa rozbíhal dolu schodiskom, berúc schody po dvoch, a cestou sa obliekal. Podarilo sa mu prevliecť cez hlavu tričko zafarbené farbou, ale ako sa mocoval s nohavicami, zakopol a skotúlal sa na tvrdú drevenú podlahu v predsieni.

Sučka zlatého retrievera Sušienka, priateľská ku každému okrem pošťára, k nemu ihneď pricupkala a ružovým jazykom mu obľízala zarastenú tvár. Casanova ju odstrčil, neohrabane sa pozviechal na nohy a zamieril k vchodovým dverám. Odsunul západku, no keď dvere otvoril, spustilo sa poplašné zariadenie a vzduch preťalo prenikavé pískanie.

Kayla vybehla z izby, stále zabalená v prikrývke, zatiaľ čo jej otec sa so strojčekom v ruke a s tvárou bielou od peny na holenie zjavil vo dverách rodičovskej spálne na opačnom konci chodby. „Čo sa to, dočerta, deje?“ kričal cez hluk bezpečnostného systému.

Lena nasrdene kývla hlavou Kayliným smerom. „Tvoja dcéra si v noci priviedla pánsku návštevu a tá spustila alarm.“

Charles vyvalil hnedé oči. „Chceš povedať, že...“

„Presne tak! Dotiahla sem cudzieho chlapa.“

Kayla si nahlas povzdychla. „Nie je cudzí. Aspoň nie pre mňa. A nechápem, čo z toho robíš takú vedu. Niektoré moje

kamošky bývajú s frajerami.“ Zvrtila sa na päte, prikrývka za ňou zaviala ako plášť, a vrátila sa do svojej izby.

„Tak im odkáž, že gratulujem!“ zvolala Lena tesne predtým, než jej dcéra zabuchla dvere pred nosom.

Vtom v spálni zazvonil telefón. Lena vykročila po chodbe, odtisla manžela nabok a zdvihla slúchadlo. Na druhom konci linky sa strohým tónom ozvala operátorka bezpečnostnej služby: „Spoločnosť B-Safe Alarm. Vyšleme zásahovú jednotku?“

„Nie. Prepáčte. Nič sa nedeje.“ Lena natukala kód na klávesnici, ktorá visela na stene vedľa dverí, a pískanie stíchlo. „Dcérin priateľ nechtiac spustil poplach.“

„Meno a heslo?“ dožadovala sa operátorka.

„Volám sa Lena Browderová a heslo je...“ Zúfalo lovila v pamäti. „Arašidové maslo? Nie, počkajte chvíľku.“ Pritisla si slúchadlo na hrud' a otočila sa k manželovi. „Nepamätáš si heslo?“

Charles rozhorčene rozhodil ruky, akoby za všetko mohla ona.

„Jahodový džem,“ povedala.

„Ste si istá?“ odmerane sa opýtala operátorka.

„Nie, nie som,“ odvrkla. Správanie operátorky ju rozčulovalo. Má ju predsa chrániť, a nie podozrievať! „Alarm sa nám nespustil už roky.“

„Želám vám pekný deň, pani Browderová,“ zašomrala operátorka a ukončila hovor.

Lena zložila slúchadlo. „Marmeláda! To je ono. Heslo je marmeláda.“

Charles na ňu zagánil. Z výrazu na jeho sčasti oholenej tvári vyčítala zmes nevole a pohrdania. „Nemôžem uveriť, že svojej dcére toleruješ také správanie.“

„Takže odrazu je Kayla moja dcéra?“

„Vravel som ti, aby si jej po výške nedovolila nastahovať sa naspäť k nám. Zase som mal pravdu.“ Namieril na ňu holiaci strojček. „Tvojou úlohou bolo vychovať decko, mojou zabezpečiť rodinu. Kým ja som si povinnosti splnil na stodva-dsať percent, z teba sa stala...“

Uprene sa mu zadívala do očí. „Čo, Charles? Čo sa zo mňa stalo?“

„Povaľačka.“ Znechutene si ju premeral od hlavy po päty, očami sa pristavil na ovisnutom bruchu, ktoré jej vytrčalo spod vyťahanych teplákových kraťasov. „Celé dni vylihuješ na sedačke, čítaš brakové romány a prepchávaš sa zmrzlinou.“

Manželova urážka sa jej dotkla. Po päťdesiatke sa jej metabolismus výrazne spomalil. Priberanie dávala za vinu menopauze, spolu s návalmi tepla, náladovosťou a inými radosťami, ktoré patria k životu ženy v strednom veku. „To nie je pravda. Vždy niečo robím!“

Zagúľal očami. „Iste, zabudol som. Založila si si blog, ktorý nikto nečíta!“

„Na internete je milión blogov o varení. Vieš, aké ťažké je vyniknúť?“

„Nie, a ani ma to nezaujíma.“ Podráždene si odfrkol. „Eileen, ty si nás dostala do tejto kaše, preto očakávam, že nás z nej aj vyťahneš.“

Stáli uprostred spálne a nevraživo na seba civeli. Okrem manžela ju nikto nevolal Eileen. Tvrdil, že jej oficiálne meno znie dôstojnejšie ako prezývka, ibaže keď ho počula z jeho úst, naskakovala jej husia koža. Náhle pocítila k Charlesovi väčšiu nenávisť než kedykoľvek predtým. Nevyvolal ju iba chvíľkový záchvat hnevu, rástla v nej už roky a prehlbovala sa s každou potupnou či zraňujúcou poznámkou na jej adresu.

Vzápätí sa Sušienka na prízemí zúrivo rozštekala. Lena prešla k oknu, odtiahla závesy a zistila, že pred domom stojí

auto richmondskej mestskej polície so zapnutými majákmi. Z miesta vodiča vystúpil policajt a vykročil ku casanovovi, ktorý sa bosý tackal po štrkovej krajnici a šúchal si holé paže, aby sa na ostrom raňajšom vzduchu trochu zohrial.

Vyletela na chodbu a vtrhla dcére do izby. Hoci naokolo vládol chaos, Kayla spokojne spala a ani len nerozlepila viečka, keď Lena spod postele vytiahla casanovove šľapky. Zbehla po schodoch do predsieni, kde už netrpezlivo čakala Sušienka a s vôdzkou v papuli vrtela chvostom. Pripla jej vôdzku na obojok a vyšla s ňou na ulicu.

„Marmeláda,“ povedala policajtovi. Keď sa na ňu nechápavo pozrel, vysvetlila: „Práve mi volala operátorka bezpečnostnej služby a nevedela som si spomenúť na heslo. Marmeláda. Tento mladík je... rodinný známy. Nechtiac spustil alarm. Nie je zlodej. Pán policajt, mrzí ma, že mrháme vaším drahocenným časom.“

Vedľa nich so škripaním zastavil modrý sedan s preliačeným predným blatníkom a s logom Uberu nalepeným na okne. Lena hodila casanovovi šľapky. Našuchol si ich, zvalil sa na zadné sedadlá a auto vyštartovalo preč.

Len čo zabočilo za roh a zmizlo im z dohľadu, policajt obrátil pozornosť na Lenu. „Ako sa voláte?“ opýtal sa s perom pripraveným nad zápisníkom.

„Lena Browderová, som majiteľka domu. Všetko je v najlepšom poriadku, pán policajt. Naozaj.“

Poznačil si jej meno a zápisník vsunul do vrečka na košeli. „Dobre. Tak ja teda pôjdem. Pekný deň.“ Na pozdrav sa končekmi prstov dotkol čiapky a nastúpil do auta.

Počkala na chodníku, kým odíde, potom sa vybrala opačným smerom. Svieži raňajší vzduch dodával Sušienke energiu a Lena mala čo robiť, aby so psom udržala krok. Jeseň bola jej obľúbené ročné obdobie a za normálnych okolností

by jej pohľad na farebné chryzantémy a tučné tekvice v predzáhradkách susedov zdvihol náladu. Ibaže scéna, ktorá sa odohrala doma, ju úplne rozladila. Za zdivočenou Sušienkou sa ponáhľala so zvesenými plecami a so sklonenou hlavou.

Keď si spomenula na manželove slová, do orieškovohnedých očí sa jej nahrnuli slzy. *Stala sa z teba povalačka. Celé dni vylihujes na sedačke, čítaš brakové romány a prepchávaš sa zmrzlinou.* Najhoršie na tom bolo, že mal pravdu. Celkom sa opustila. Mala pocit, akoby sa topila, a nikomu na nej nezáležalo natoľko, aby jej hodil záchranný pás. Zmrzlinou zaháňala osamelosť a v takzvaných brakových románoch hľadala únik z neznesiteľnej reality.

Spočiatku ju tešilo, že sa Kayla po skončení vysokej školy nastahovala späť domov. Považovala to za skvelú príležitosť, ako sa s dcérou znovu zblížiť.

„Zdržím sa len chvíľku,“ sľubovala Kayla. „Kým si nenájdem prácu a bývanie.“

Z chvíľky sa vykluli najdlhšie štyri mesiace Leninho života. Dcéru nekonečne ľúbila, no svojou prítomnosťou citeľne narušovala chod domácnosti. Flámovala do skorého rána a vyspávala do neskorého popoludnia. V kuchynskom dreze nechávala špinavý riad a v izbe na podlahe mokré uteráky. Lenu však najviac rozčuľovalo jej bezočivé správanie. A tým, že domov dovedla cudzieho chlapa, aby s ním strávila noc, prekročila všetky medze.

„Také niečo pod svojou strechou nebudem tolerovať. Čo povieš, Sušienka?“

Keď Sušienka zastala a láskyplne k nej zdvihla zrak, Lena sa zohla a poškrabkala ju za ušami.

Prešla ďalší blok a zamávala susedke Glorii na pravidelnom rannom behu. Obtiahnuté legíny a tielko zvýrazňovali jej vypracovanú postavu. Pri pohľade na ňu si Lena

spomenula na ženy zo stretnutia absolventov Hampden-Sydney College, Charlesovej almy mater, na ktorom nedávno boli. Manželky jeho spolužiakov schudli, dali si vyhladiť vrásky a odfarbiť vlasy na blond. Zhovárali sa o bridžovom krúžku, omladzovaní pleti a o výletoch na miesta, o ktorých Lena jakživ nepočula. Cítila sa medzi nimi nesvoja, a keďže netušila, čím by prispela k rozhovoru, rozpačito postávala bokom pri stole s občerstvením.

Pridala do klusu. V hlave sa jej ozývali urážky, ktorými ju Charles častoval cestou domov. Nadával jej, že sa v spoločnosti správa nemožne a že sa po celý čas napchávala vypráženými kuracími krídelkami so štiplavou omáčkou. Istým spôsobom sa k nej správal rovnako neúctivo ako Kayla. Často sa stávalo, že neprišiel domov na večeru, pričom sa ani neunúval zavolať. Cez víkend chodieval na golf, v stredu večer na tenis a každý druhý štvrtok na poker. *Už sa ani nepamätám, kedy naposledy ma pozval do reštaurácie osláviť narodeniny alebo výročie. Stále len vyvárať, upratujem a nakupujem potraviny.*

Bežala, kým jej nezovrelo hruď a nezačalo ju pichať v boku. Vyčerpaná sa predklonila a zalapala po dychu. Z čela jej kvapkal pot na chodník.

Stala sa z nej handra. Už mala plné zuby toho, že ju manžel s dcérou terorizujú. Vyciciavajú z nej energiu ako upíri. Musí sa zachrániť. Zatiaľ netušila, kam pôjde ani ako sa tam dostane, vedela však, že potrebuje vypadnúť z domu.